SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 17. februarja 2009*

V zadevi C-552/07,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Conseil d'État (Francija) z odločbo z dne 21. novembra 2007, ki je prispela na Sodišče 11. decembra 2007, v postopku

Commune de Sausheim

proti

Pierru Azelvandru,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik senata, T. von Danwitz, sodnik, R. Silva de Lapuerta (poročevalka), sodnica, E. Juhász in J. Malenovský, sodnika,

* Jezik postopka: francoščina.

generalna pravobranilka: E. Sharpston,
sodna tajnica: R. Şereş, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 14. oktobra 2008,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za občino Sausheim D. Le Prado, odvetnik,

– za francosko vlado G. de Bergues in A.-L. During, zastopnika,

– za grško vlado S. Papaioannou, V. Karra in I. Chalkias, zastopniki,

– za nizozemsko vlado C. Wissels, M. de Mol in M. de Grave, zastopniki,

– za poljsko vlado M. Dowgielewicz in B. Majczyna, zastopnika,

– za Komisijo Evropskih skupnosti C. Zadra in J.-B. Laignelot, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 22. decembra 2008

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe, kot ga je oblikovalo predložitveno sodišče, se nanaša na razlago člena 19 Direktive Sveta 90/220/EGS z dne 23. aprila 1990 o namernem sproščanju gensko spremenjenih organizmov v okolje (UL L 117, str. 15).

2 Spor o glavni stvari se nanaša na izpodbijanje upravne odločbe iz leta 2004. Države članice so morale na podlagi člena 34(1), prvi pododstavek, Direktive 2001/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. marca 2001 o namernem sproščanju gensko spremenjenih organizmov v okolje in razveljavitvi Direktive Sveta 90/220/EGS (UL L 106, str. 1) sprejeti zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, do 17. oktobra 2002. Direktiva 90/220 je bila s tem dnem razveljavljena na podlagi

člena 36(1) Direktive 2001/18. V teh okoliščinah je treba predlog za sprejetje predhodne odločbe preučiti glede na določbe Direktive 2001/18.

3 Ta predlog je bil predložen v okviru spora med občino Sausheim in Pierrom Azelvandrom glede zavrnitve posredovanja prefekturnih dopisov in zapisnikov o zasaditvi, ki se nanašajo na poskuse v zvezi z namernim sproščanjem gensko spremenjenih organizmov (v nadaljevanju: GSO).

Pravni okvir Skupnosti

4 Člen 1 Direktive 2001/18 določa:

„Skladno s previdnostnim načelom je cilj te direktive približati zakone in druge predpise držav članic ter varovati zdravje ljudi in okolje, kadar se:

– opravlja namerno sproščanje gensko spremenjenih organizmov v okolje iz katerega koli drugega razloga, kot je dajanje v promet v Skupnosti,

– dajejo v promet gensko spremenjeni organizmi kot proizvodi ali v proizvodih v Skupnosti.“

5 V skladu s členom 2, točka 3, te direktive pomeni „namerno sproščanje“ vsak nameren vnos GSO ali kombinacije GSO v okolje, za katerega se ne uporabljajo posebni zadrževalni ukrepi za omejitev stika s prebivalstvom in okoljem in za zagotovitev visoke ravni varnosti za prebivalstvo in okolje.

6 V členu 4(1) in (2) iste direktive so opredeljene splošne obveznosti držav članic na področju, in sicer:

„1. Države članice po previdnostnem načelu zagotovijo sprejem vseh ustreznih ukrepov, da se izognejo škodljivim vplivom za zdravje ljudi in okolje, ki bi lahko izhajali iz namernega sproščanja GSO ali njihovega dajanja v promet. GSO se lahko namerno sproščajo ali dajejo v promet samo skladno z delom B oziroma delom C.

2. Vsaka oseba mora pred predložitvijo prijave po delu B ali C opraviti oceno tveganja za okolje. Informacije, ki so lahko potrebne za opravljanje ocene tveganja za okolje, so določene v Prilogi III. […]“

7 Za „standardni postopek odobritve“ je v členu 6(1) in (2)(a) Direktive 2001/18 določeno:

„1. Brez poseganja v člen 5 mora vsaka oseba, preden začne z namernim sproščanjem GSO ali kombinacije GSO, predložiti prijavo pristojnemu organu države članice, na katere ozemlju bo prišlo do sproščanja.

2. Prijava iz prvega odstavka vključuje:

(a) tehnično dokumentacijo, ki daje informacije iz Priloge III, potrebne za opravljanje ocene tveganja za okolje pri namernem sproščanju GSO ali kombinacije GSO […].“

8 V členu 9 te direktive je določeno:

„1. Brez poseganja v določbe členov 7 in 25 se države članice o predlaganem namernem sproščanju posvetujejo z javnostjo in, če je to primerno, s skupinami. Pri tem države

članice določijo ureditev za to posvetovanje, vključno z ustreznim rokom, da bi dali javnosti ali skupinam priložnost izraziti svoje mnenje.

2. Brez poseganja v določbe člena 25:

– države članice dajo javnosti na voljo informacije o vseh sproščanjih GSO po delu B na svojem ozemlju,

[…]“

9 Glede „postopka prijavljanja“ je v členu 13(2)(a) iste direktive določeno:

„Prijava vsebuje:

(a) informacije, zahtevane v prilogah III in IV. Te informacije upoštevajo raznolikost mest uporabe GSO kot proizvoda ali v proizvodu ter vključujejo informacije o podatkih in rezultatih, dobljenih pri raziskovalnih in razvojnih sproščanjih, v zvezi z vplivom sproščanja na zdravje ljudi in okolje.“

10 V členu 25 te direktive je določeno:

„1. Komisija in pristojni organi tretjim osebam ne smejo razkriti zaupnih informacij, prijavljenih ali izmenjanih po tej direktivi, in varujejo pravice intelektualne lastnine v zvezi s prejetimi podatki.

2. Prijavitelj lahko v prijavi, predloženi po tej direktivi, navede informacije, katerih razkritje bi lahko škodovalo njegovemu konkurenčnemu položaju in jih je zato treba obravnavati kot zaupne. V takih primerih je treba navesti preverljivo utemeljitev.

3. Pristojni organ po posvetovanju s prijaviteljem odloči, katere informacije bodo ostale zaupne, in prijavitelja obvesti o svojih odločitvah.

4. V nobenem primeru pa ne smejo ostati zaupne naslednje informacije, predložene po členih 6, 7, 8, 13, 17, 20 ali 23:

– splošen opis GSO, ime in naslov prijavitelja, namen sproščanja, mesto sproščanja in predvidene uporabe,

– […]

– ocena tveganja za okolje.“

11 V členu 31 iste direktive glede izmenjave informacij in poročanja je v njegovem odstavku 3 določeno:

„Brez poseganja v odstavek 2 in točko A št. 7 Priloge IV,

(a) države članice vzpostavijo javne registre, v katerih se evidentirajo mesta sproščanja GSO po delu B;

(b) države članice vzpostavijo registre za evidentiranje mest GSO, ki se gojijo po delu C, med drugim tako, da je mogoče spremljati možne učinke teh GSO na okolje […]. Brez poseganja […] se navedena mesta

– prijavijo pristojnim organom in

– dajo v vednost javnosti

na način, ki ga pristojni organi v skladu z nacionalnimi predpisi štejejo za ustreznega.“

12 V Prilogi III k Direktivi 2001/18 je natančneje pojasnjeno, katere informacije morajo biti vključene v prijave, navedene v delih B in C te direktive, se pravi od člena 5 do 24.

13 V členu 3(2) Direktive Sveta 90/313/EGS z dne 7. junija 1990 o prostem dostopu do informacij o okolju (UL L 158, str. 56) je določeno:

„Države članice lahko določijo, da se prošnja za take informacije zavrne, kadar te zadevajo naslednje:

– tajnost postopkov organov javnih oblasti, mednarodnih odnosov in obrambo države,

– javno varnost,

[…]

– poslovno ali industrijsko tajnost, vključno intelektualno lastnino,

[…]

– gradivo, katerega razkritje bi povečalo verjetnost, da bi prišlo do poškodbe okolja, na katerega se tako gradivo nanaša.

[…]“

14 Člen 4(2), prvi pododstavek, (b), (e) in (h), Direktive 2003/4/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2003 o dostopu javnosti do informacij o okolju in o razveljavitvi Direktive Sveta 90/313/EGS (UL L 41, str. 26), ki jo je bilo treba v skladu z njenim členom 10, prvi odstavek, prenesti do 14. februarja, določa, da lahko države članice določijo, da se zahteva za informacije o okolju zavrne, če bi razkritje informacij negativno vplivalo na javno varnost ali obrambo države, pravice intelektualne lastnine in varstvo okolja, na katerega se te informacije nanašajo.

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

15 P. Azelvandre je z dopisom z dne 21. aprila 2004 zaprosil župana občine Sausheim, naj mu za vsako sproščanje GSO, ki je bilo izvedeno na območju te občine, posreduje javno obvestilo, zapisnik o zasaditvi, s katerim je mogoče določiti parcelo zasaditve, in prefekturni dopis, ki spada k tem dokumentom. Zaprosil je tudi za dokumentacijo za vsako novo sproščanje, ki se bo izvedlo v letu 2004.

16 Ker ni dobil odgovora na zahtevo, je z dopisom z dne 1. junija 2004 komisiji za dostop do upravnih dokumentov (KDUD) predložil zahtevo za posredovanje dokumentov, navedenih v njegovem dopisu z dne 21. aprila 2004. Ta komisija je 24. junija izdala pritrdilno mnenje glede posredovanja javnega obvestila in prve strani spremnega prefekturnega dopisa. Odločila pa se je proti posredovanju parcelnega zapisnika o zasaditvi in zemljevida z označenimi mesti sproščanja z obrazložitvijo, da bi razkritje ogrozilo zasebnost in varnost zadevnih subjektov. Poleg tega je ta komisija zahtevo za razkritje dokumentacije v zvezi z vsemi novimi sproščanji razglasila za nedopustno.

17 Po tem mnenju je župan Sausheima 24. maja in 4. avgusta 2004 P. Azelvandru posredoval javna obvestila v zvezi s petimi sproščanji GSO, ki so se izvedla na območju te občine, in spremna prefekturna dopisa v zvezi z dvema od teh obvestil.

18 P. Azelvandre je 16. septembra 2004 vložil tožbo na Tribunal administratif de Strasbourg, prvič, da bi odločbo na podlagi molka organa – s katero je župan Sausheima

zavrnil zahtevo za posredovanje prefekturnih dopisov in zapisnikov o zasaditvi za vsako sproščanje GSO, ki so se izvedli na območju te občine – razglasilo za nično, in drugič, da bi županu naložilo, naj mu te dokumente posreduje.

19 Tribunal administratif de Strasbourg je s sodbo z dne 10. marca 2005, prvič, odločbo na podlagi molka organa, s katero župan Sausheima P. Azelvandru ni posredoval prefekturnih dopisov, ki so spadali k drugim poskusom sproščanja GSO, in zapisnikov o zasaditvi v zvezi s petimi poskusi brez podatkov o imenih razglasilo za nično, in drugič, županu te občine naložilo, naj P. Azelvandru posreduje zgoraj navedene dokumente.

20 Občina Sausheim je 30. maja 2005 na Conseil d'État vložila pritožbo zoper to sodbo in predlagala njeno razveljavitev.

21 Conseil d'État je izrazilo dvome glede razlage obveznosti obveščanja javnosti na področju namernega sproščanja GSO, kakršne izhajajo zlasti iz člena 19 Direktive 90/220.

22 V teh okoliščinah je Conseil d'État prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba ‚mesto, kjer se bodo sproščali gensko spremenjeni organizmi', ki v skladu s členom 19 Direktive […] 90/220 […] ne sme ostati zaupno, razumeti kot

katastrsko parcelo ali večje geografsko območje, ki ustreza bodisi občini, na katere ozemlju se izvaja sproščanje, bodisi še večjemu območju (kantonu, departmaju)?

2. Če bi bilo treba to mesto razumeti tako, da določa katastrsko parcelo, ali se lahko na podlagi člena [95 ES] ali Direktive 2003/4 […] ali splošnega načela prava Skupnosti zaradi varstva javnega reda ali drugih zaupnih podatkov, varovanih z zakonom, zavrne posredovanje katastrskih podatkov o mestu sproščanja?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

Stališča, predložena Sodišču

23 Občina Sausheim meni, da je treba „mesto sproščanja“ v smislu člena 25(4), prva alinea, Direktive 2001/18 razumeti kot območje občine, na katerem se izvajajo poskusi.

24 Francoska vlada meni, da lahko mesto sproščanja vključuje geografsko območje, ki je večje od katastrske parcele, torej občino ali kanton.

25 Grška vlada meni, da bi moralo biti mesto sproščanja katastrska parcela in jo kot tako označeno opredeliti, ali če katastra ni, parcela, ki je v nacionalnem sistemu za označevanje parcel določena in natančno označena z geografskim informacijskim sistemom.

26 Nizozemska vlada trdi, da bi moral pojem mesto sproščanja le v nekaterih primerih pomeniti katastrsko parcelo. Upravni in sodni organi držav članic naj bi imeli pri določanju tega pojma določeno prosto presojo.

27 Poljska vlada trdi, da mesto sproščanja ni katastrska parcela, ampak večje geografsko območje, opredeljeno tako, da se zagotavlja ustrezen dostop javnosti do podatkov o izvajanju sproščanja GSO v okolje in se hkrati varujejo gospodarski interesi subjektov, ki ga izvajajo.

28 Komisija Evropskih skupnosti meni, da je treba mesto sproščanja določiti v posameznem primeru glede na podatke, ki jih nacionalnim organom predloži oseba, ki je v okviru postopkov iz delov B in C Direktive 2001/18 vložila prijavo.

Odgovor Sodišča

29 Da bi se lahko odgovorilo na to vprašanje, je treba uvodoma ugotoviti, da spada člen 25(4) Direktive 2001/18, ki določa, da niz informacij o namernih sproščanjih GSO v okolje ne sme ostati zaupen, v celoto pravil o različnih postopkih, ki se pri takšnih sproščanjih uporabljajo. Na ta pravila vplivajo cilji, ki jim ta direktiva sledi in so izrecno poudarjeni v njeni peti, šesti, osmi in deseti uvodni izjavi – varovanje zdravja ljudi, načelo preventivnega ukrepanja in previdnostno načelo ter preglednost ukrepov v zvezi s pripravo in izvajanjem teh sproščanj.

30 Glede zadnjega cilja je treba poudariti, da sistem preglednosti, ki ga ureja ta direktiva, izhaja zlasti iz člena 9 in tudi iz členov 25(4) in 31(3). S temi določbami zakonodajalec Skupnosti ni želel določiti samo mehanizmov za splošno posvetovanje z javnostjo in, če je primerno, z določenimi skupinami o načrtovanem namernem sproščanju GSO, ampak tudi pravico do dostopa javnosti do informacij o takšnem sproščanju ter uvedbo javnih registrov, v katerih mora biti navedeno mesto vsakega sproščanja GSO.

31 Iz teh določb izhaja tudi, kot je poudarila generalna pravobranilka v točkah 45 in 48 sklepnih predlogov, da so v njih omenjene pravice tesno povezane z informacijami, ki jih je treba predložiti v okviru postopka prijave, ki ga je treba za vsako namerno sproščanje GSO, razen za dajanje GSO v promet, izvesti v skladu s členi od 5 do 8 Direktive 2001/18.

32 Iz tako nastale zveze med postopkom prijave in dostopom do podatkov o načrtovanem namernem sproščanju GSO izhaja, da lahko zadevna javnost zaprosi, da se ji posredujejo vse informacije, ki jih je v okviru postopka odobritve glede takšnega sproščanja predložil prijavitelj.

33 Člen 6(1) in (2) Direktive 2001/18 glede teh podatkov določa, da mora vsaka oseba, preden želi začeti namerno sproščanje GSO, predložiti prijavo pristojnemu organu države članice, na katere ozemlju bo prišlo do sproščanja, ki mora vsebovati tehnično dokumentacijo z informacijami, zahtevanimi v Prilogi III te direktive. Te informacije morajo v skladu s členom 13(2)(a) iste direktive poleg tega upoštevati raznolikost mest uporabe GSO.

34 Ob upoštevanju vseh teh elementov morajo države članice v skladu s členom 4(1) in (2) Direktive 2001/18 poskrbeti za sprejetje vseh ustreznih ukrepov, da se izognejo škodljivim vplivom za zdravje ljudi in okolje, ki bi lahko izhajali iz namernega sproščanja GSO, in opraviti ustrezno oceno morebitnih tveganj za okolje, ki izvirajo iz takšnega sproščanja.

35 Glede natančnosti predloženih podatkov je treba poudariti, da se ta spreminja, kot je navedeno v Prilogi III Direktive 2001/18, glede na značilnosti načrtovanega namernega sproščanja GSO. Priloga III B te direktive, ki se nanaša na sproščanje gensko spremenjenih višjih rastlin, v zvezi s tem vsebuje podrobne določbe o informacijah, ki jih mora predložiti prijavitelj.

36 Podatki, ki jih je treba v skladu z določbami iz Priloge III B, točka E, te direktive omeniti v tehnični dokumentaciji, priloženi k prijavam, so zlasti mesta in velikost mest sproščanja ter opis ekosistema mest sproščanja, vključno s podnebjem, rastlinstvom in živalstvom, in neposredna bližina uradno priznanih biotopov ali zaščitenih območij, ki bi lahko bila prizadeta.

37 Glede sproščanja gensko spremenjenih organizmov, razen višjih rastlin, je v Prilogi III A, del III, točka B, določeno, da je treba v tehnični dokumentaciji, priloženi k prijavam, omeniti geografsko lego in koordinate mest sproščanja in opis ciljnih in neciljnih ekosistemov, ki bodo verjetno prizadeti.

38 Informacije o geografski legi namernega sproščanja GSO, ki morajo biti v prijavi tega sproščanja, zato ustrezajo zahtevam, da bi se določilo, kako takšno sproščanje dejansko učinkuje na okolje. Zato je treba informacije glede mesta takšnega sproščanja opredeliti, kot izhaja iz predhodnih dveh točk te sodbe, glede na značilnosti vsakega sproščanja in morebitnih vplivov na okolje.

39 Zato je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da se „mesto sproščanja“ v smislu člena 25(4), prva alinea, Direktive 2001/18 določi na podlagi vseh informacij o mestu sproščanja, ki jih je prijavitelj v okviru postopkov iz členov 6, 7, 8, 13, 17, 20 ali 23 iste direktive predložil pristojnim organom države članice, na ozemlju katere bo prišlo do tega sproščanja.

Drugo vprašanje

Stališča, predložena Sodišču

40 Občina Sausheim meni, da člen 95 ES in Direktiva 2003/4 nacionalnim organom omogočata, da odločijo, da so lahko informacije v zvezi z mestom poskusov, ki se nanašajo na namerno sproščanje GSO, zaupne zaradi varovanja javnega reda in javne varnosti.

41 Francoska vlada trdi, da če bi Sodišče menilo, da je mesto sproščanja katastrska parcela, bi bilo treba člen 4(2) Direktive 2003/4 razlagati tako, da pristojnim nacionalnim organom omogoča, da neodvisno od interesov prijavitelja za vsak posamezen primer preučijo, ali interesi, zlasti varovanje javne varnosti, nasprotujejo razkritju informacij o tem mestu.

42 Grška vlada meni, da če bi „mesto sproščanja“ ustrezalo katastrski parceli, bi se lahko zaradi izjeme glede varovanja javnega reda ali glede drugih zaupnih podatkov, varovanih z zakonom, le izjemoma nasprotovalo posredovanju katastrskih podatkov o mestu sproščanja, in samo če ni navedena na splošno, pač pa zadostno obrazložena.

43 Poljska vlada meni, da če bi se pojem mesta sproščanja nanašal na katastrsko parcelo, bi se zaradi izjeme glede varovanja javnega reda načeloma lahko nasprotovalo posredovanju katastrskih podatkov na podlagi Direktive 2003/04 in člena 95 ES.

44 Komisija poudarja, da v pravu Skupnosti ni določena nikakršna izjema glede javnega reda ali česa drugega, zaradi katere bi se lahko nasprotovalo pravilu iz člena 25(4), prva alinea, Direktive 2001/18.

Odgovor Sodišča

45 Da bi se lahko odgovorilo na drugo vprašanje predložitvenega sodišča, je treba opozoriti, da se s členom 25, od (1) do (3), Direktive 2001/18 vzpostavlja ureditev, v kateri je natančno določeno, da so lahko različni podatki, ki se posredujejo v okviru postopkov prijave in izmenjave informacij, določenih v isti direktivi, zaupni.

46 Iz tega člena izhaja, da se zaupne informacije, ki so bile v prijavi predložene Komisiji in pristojnemu organu ali ki so bile izmenjane na podlagi te direktive, in informacije, ki bi lahko škodovale konkurenčnemu položaju, ne smejo razkriti in da je treba varovati pravice intelektualne lastnine v zvezi z njimi. V skladu z odstavkoma 2 in 3 navedenega člena 25 pristojni organ po posvetovanju s prijaviteljem poleg tega odloči, katere informacije morajo biti glede na „preverljivo utemeljitev“ prijavitelja zaupne, in ga obvesti o odločitvi, ki jo je v zvezi s tem sprejel.

47 Direktiva 2001/18 je torej z vsemi temi določbami postavila izčrpno zakonodajo v zvezi s pravico do dostopa javnosti na obravnavanem področju in obstojem morebitnih izjem od te pravice.

48 Glede informacije o mestu sproščanja je treba poudariti, da v skladu s členom 25(4), prva alinea, te direktive, nikakor ne more biti zaupna.

49 V teh okoliščinah trditve glede varovanja javnega reda ali drugih zaupnih podatkov, varovanih z zakonom, kakršne je navedlo predložitveno sodišče v drugem vprašanju, ne morejo biti razlogi, iz katerih je mogoče omejiti dostop do podatkov, naštetih v členu 25(4), prva alinea, Direktive 2001/18, med katerimi je zlasti podatek o mestu sproščanja.

50 Sodišče je namreč že presodilo, da strah pred notranjimi težavami ne more utemeljiti tega, da država članica ne uporablja pravilno prava Skupnosti (glej zlasti sodbo z dne 9. decembra 1997 v zadevi Komisija proti Franciji, C-265/95, Recueil, str. I-6959, točka 55). Glede namernega sproščanja GSO v okolje je Sodišče v sodbi z dne 9. decembra 2008 v zadevi Komisija proti Franciji (C-121/07, ZOdl., str. I-9159) v točki 72 presodilo, da se država članica, tudi če bi predpostavljali, da težave, na katere se sklicuje Francoska republika dejansko deloma izhajajo iz uveljavitve pravil Skupnosti, ne more sklicevati na težave pri uporabi, ki so se pojavile pri izvajanju akta Skupnosti, vključno s težavami, ki so povezane z nasprotovanjem posameznikov, da bi utemeljila nespoštovanje obveznosti in rokov, ki izhajajo iz predpisov prava Skupnosti.

51 Ta razlaga Direktive 2001/18 je podprta z zahtevo iz njenega člena 25(4), tretja alinea, da podatki, ki se nanašajo na oceno tveganja za okolje, ne smejo biti zaupni. Takšna ocena je namreč izvedljiva le ob poznavanju načrtovanega sproščanja v celoti, saj če takšnih informacij ni, ne bi bilo mogoče ustrezno presoditi morebitnih učinkov namernega sproščanja GSO na zdravje ljudi in okolje (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Franciji z dne 9. decembra 2008, točki 75 in 77).

52 Glede Direktive 90/313 in Direktive 2003/4 je treba dodati, kot je poudarila generalna pravobranilka v točki 56 sklepnih predlogov, da se država članica ne more sklicevati na izjemo iz teh direktiv, da bi zavrnila dostop do informacij, ki bi na podlagi določb Direktive 90/220 in Direktive 2001/18 morale biti javne.

53 Nazadnje, glede člena 95 ES, na katerega se sklicuje predložitveno sodišče, je dovolj poudariti, da zadevna država članica ni izkoristila možnosti iz tega člena.

54 Iz zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da s sklicevanjem na člen 3(2) Direktive 90/313 in člen 4(2) Direktive 2003/4, v skladu s katerima se lahko zahteva za informacije o okolju zavrne, če bi lahko razkritje zahtevanih informacij škodilo določenim interesom, med katerimi je javna varnost, ni mogoče nasprotovati zahtevam preglednosti, ki izhajajo iz člena 25(4) Direktive 2001/18.

55 Zato je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da se ni mogoče sklicevati na izjemo glede varovanja javnega reda ali drugih interesov, varovanih z zakonom, da bi nasprotovali posredovanju informacij, navedenih v členu 25(4) Direktive 2001/18.

Stroški

56 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

1. „Mesto sproščanja“ v smislu člena 25(4), prva alinea, Direktive 2001/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. marca 2001 o namernem sproščanju gensko spremenjenih organizmov v okolje in razveljavitvi Direktive Sveta 90/220/EGS je določeno na podlagi vseh informacij o mestu sproščanja, ki jih

je prijavitelj v okviru postopkov iz členov od 6 do 8, 13, 17, 20 ali 23 iste direktive predložil pristojnim organom države članice, na ozemlju katere bo prišlo do tega sproščanja.

2. Ni se mogoče sklicevati na izjemo glede varovanja javnega reda ali drugih interesov, varovanih z zakonom, da bi nasprotovali posredovanju informacij, navedenih v členu 25(4) Direktive 2001/18.

Podpisi